КОРОЛІВСТВО МОСТІВ: КНИГА 3

НЕДОСТОЙНИЙ СПАДКОЄМЕЦЬ

ДАНІЕЛЬ Л. ДЖЕНСЕН

ДАНІЕЛЬ Л. ДЖЕНСЕН

Недостойний спадкоємець

The Inadequate Heir

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Редагування: редактор Otherwords.

Оригінал: The Inadequate Heir, Danielle L. Jensen.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Otherwords, 2026. otherwords.site

Керіс

Керіс Веліант, найновіший спадкоємець престолу Марідрини, спустився трапом услід за батьком і ступив на причал острова Південна Варта. За коротку переправу вони не промовили одне до одного ні слова: батько залишався на палубі, а Керіс замкнувся в капітанській каюті. Хоча, по правді, навіть якби вони стояли пліч-о-пліч усю подорож, вийшло б те саме: похмуре мовчання двох чоловіків, які дуже добре знають, що кожен із них волів би бачити іншого мертвим.

До них підійшов ітіканець у масці, зі зведеними віком плечима, і низько вклонився.

— Ласкаво просимо назад до Південної Варти, ваша величносте. — Тоді схилив голову в бік Керіса. — Наскільки я розумію, ваша високосте, ви вперше проходитимете нашим мостом?

Керіс розтулив рота, щоб відповісти, але батько його випередив:

— Вони тут?

— Його милість просить вибачення, на жаль. Його присутність була потрібна деінде.

Керіса на мить кольнуло розчарування, що ітіканського короля немає. Про Арена Кертела багато говорили, хоча чутки про нього не в'язалися з його недавніми вчинками. Вчинками, через які марідринці співали його ім'я на вулицях і називали його королем, на якого мали б рівнятися всі правителі.

А батько ненавидів його за це.

Проте король Сайлас Веліант не виказав і тіні того гніву. Його тон лишився рівним, коли він запитав:

— А моя дочка?

Лара. Молодша сестра Керіса, його єдина рідна по крові серед моря зведених сестер і братів, породжених батьковим гаремом. Він не розмовляв із нею понад шістнадцять років, відколи її забрали, щоб виховувати потай. Керіс вважав її мертвою аж до дня, коли вона проїхала через Венсію на шляху до шлюбу з королем Ітікани за умовами П'ятнадцятирічного договору. Наречена миру, так казали.

Керіс не вірив у *це* ані на мить.

Ітіканець сказав:

— Королева воліє залишатися поруч із його величністю, але передає вам вітання.

— Не сумніваюся.

Зовні батьків голос звучав холодно, але заради власного виживання Керіс давно призвичаївся читати найдрібніші порухи й ознаки, що видавали справжні батькові почуття. Тож він почув у королівському голосі відтінок веселощів, і від цього шкіра в нього наїжилась. Те, що тішило батька, у всіх інших зазвичай викликало зовсім іншу реакцію.

Очі ітіканця ледь примружилися, і Керіс, остерігаючись усього, що могло загрозити його втечі до Гарендела, сказав:

— Мені шкода, що я не побачив сестру, але приємно чути про її відданість вашому королю. Передайте їм обом мої найкращі побажання.

Батько тихо хмикнув і поплескав Керіса по щоці поблажливо, мов дитину.

— Мій син сентиментальний. Це в нього від матері.

Від тієї матері, яку ти вбив, холоднокровна ти гадюко? — хотів сказати Керіс, але сьогодні був не той день, щоб випробовувати батькове терпіння. Не тоді, коли він так близько до остаточної втечі від нього.

— У кожного свої вади, ваша милосте.

Батькові лазурові очі, достоту такі, як у самого Керіса, дивилися на нього, не кліпаючи.

— У когось більші, ніж в інших. — Тоді він різко плеснув у долоні. — Я приїхав лише побачити твою сестру та її чоловіка. Якщо їх немає, не збираюся затягувати свою присутність. Покінчімо з цим.

Сентиментальність *не* належала до вад короля Сайласа Веліанта.

Причал перетворився на вир метушні: на нього висипало два десятки молодих марідринців у вузьких каптанах із яскравих тканин, і міцний вітер куйовдив їхнє напомаджене волосся, на їхню очевидну досаду. Разом із ними приплив і дух вина, що пояснювало їхні надто голосні вигуки до матросів: бережіть, мовляв, наші речі, бо дістанете батогів. Крізь зуби Керіс запитав:

— Хто вони?

Батько схрестив руки на грудях, і на його обличчі розтягнулася легка усмішка.

— Твоя свита.

— Я їду до університету, а не до двору, ваша милосте. Це зайві витрати.

— Ти спадкоємець марідринського престолу, — відповів батько, — а отже, до Гарендела маєш прибути з гідною свитою. — Тихіше він додав: — Ти й сам досить ганьби, ні до чого її множити.

Не сперечайся. Тримай свого клятого рота на замку, — мовчки наказав собі Керіс. Але характер, який він зазвичай тримав у шорах, піднімав голову.

— Це коштуватиме цілий статок. Краще нам вирушити кораблем. Зараз тиха пора, немає причин не плисти. — На кораблі було б байдуже, чи поводяться ці чоловіки, як ідіоти, тоді як ітіканці мали на своєму мосту правила поведінки й анінайменшого терпіння до тих, хто їх порушує, а ці йолопи неодмінно порушать їх ще до завершення дня.

Можливо, саме на це батько й розраховував.

— Не будь дурнем, Керісе. Моря кишать валкотськими суднами, а останнє, чого мені треба, це щоб мого спадкоємця вбили.

— Зважаючи, що вісім моїх попередників лежать у могилах, гадав би, ви вже мали б до цього звикнути.

Слова вирвалися самі, і Керіс одразу напружився в очікуванні удару, давно звиклий, що язик заробляє йому побої. Проте замість цього батько схопив його за плечі й притягнув до себе, так що вуста опинилися за кілька пальців від Керісового вуха. Стороннім могло б здатися, що це лише ніжна розмова батька із сином, але Керісові руки вже заніміли від болю там, де батькові великі пальці тиснули на нерви.

— Твій старший брат був удвічі кращим за тебе, — просичав батько. — Я б без вагань віддав твоє життя за Раскове, якби таке було можливе.

І не лише Раск. Хоч брати в Керіса були, можна сказати, нікчемніші за покидьки людства, батько цінував кожного з них вище. Ненавидів він лише Керіса, лише з нього глузував без жалю.

— Я бажаю, щоб Раск був живий, не менше за вас. — Не тому, що любив брата, а тому, що, поки Раск виконував усе, що

належало спадкоємцеві, — воювати, політикувати й розпалювати війни, — Керіс міг цього уникати. Та Раск дав себе вбити в сутичці з валкотцями, і найбільшим страхом Керіса від дня братової смерті було те, що він більше не зможе ухилятися від воювання, політикування й розпалювання війн. Тому те, що батько не відмовився від угоди й дозволив йому поїхати до Гарендела, видавалося не менш як Божим провидінням.

А що сам батько був невіруючим вищого ґатунку, це викликало у Керіса надзвичайну підозру.

— Ти жалюгідний і слабкий, і твій язик недостойний вимовляти ім'я брата. — Батькові пальці стиснулися дужче. — Але ти все одно мій син. А отже, я мушу знайти способи скористатися твоїми властивостями, хоч які обмежені вони є.

Ось і підступ.

Звісно, батькові щось від нього потрібно. Він не дозволив би Керісові поїхати, не змусивши його заплатити.

— Що це буде, батьку? Шпигувати за гарендельцями, гадаю?

Батько засміявся, і від цього звуку Керісові поповзли мурашки по шкірі. Тоді він відпустив його плечі.

— Ні, Керісе. Шпигунів у мене вдосталь. Але будь певен, я знайду спосіб обернути тебе собі на користь. — І, не додавши більше ані слова, пішов трапом нагору й зник на кораблі.

Не шпигунство, а *щось*. І що б це не було, Керіс знав, що воно йому не сподобається.

Старий ітіканець усе ще стояв за кілька кроків, терпляче чекаючи.

— Якщо підете за мною, ваша високосте, ми вирушимо. Через міст пропускають не все, тож усіх людей і весь багаж доведеться оглянути. І, — його погляд ковзнув по купах скринь і по

Керісовій свиті, — це може забрати більше часу, ніж ми розраховуємо.

Забрало години. Ітіканці відвели їх до кам'яного складу, де *все* ретельно обшукали, перш ніж завантажити на вузькі вози. І хоч Керіс бачив, як батьків корабель відплив, він не міг позбутися відчуття, що станеться *щось*, і воно приведе його не до Гарендела, а назад до Марідрини, знову в обійми війни, до якої він не хотів мати жодного стосунку. Війни, якій він опирався на всіх можливих рівнях.

— Вони готові?

Жіночий голос привернув його увагу, і Керіс підняв очі від книжки й побачив ітіканку, що крокувала до складу, а за нею кілька озброєних ітіканців. Висока й струнка, з темно-каштановим волоссям, виголеним по боках і зібраним ззаду в довгий хвіст. Вона носила непримітну сіро-зелену туніку й штани, яким віддавали перевагу ітіканці, товсті шкіряні чоботи сягали їй колін, а на поясі висіла чимала зброя. Руки в неї були голі, окрім наручів, застебнутих на передпліччях, шкіра засмагла, а де-не-де її вкривали бліді шрами, що свідчили: до бою вона не чужа. Як і її земляки, вона була в шкіряній масці, і вік неможливо було вгадати напевно, але Керіс сумнівався, що їй більше двадцяти.

Старий ітіканець кивнув.

— Багаж у порядку. Забагато випивки, але мене запевнили, що це на дорогу, а не на продаж. — Його щелепа напнулася. — Їхня... *поведінка* підтверджує ці слова.

— Чудово. Нема нічого, що я любила б дужче, ніж супроводжувати п'яних марідринських бевзів.

Керіс засміявся.

Вона рвучко повернула голову, погляд упав на Керіса, що спирався на стіну далеко від своїх супутників.

Прокашлявшись, старий ітіканець сказав:

— Це кронпринц Керіс Веліант. Старший брат королеви.

Жінка схилила голову.

— Перепрошую, ваша високосте. Шкодую, що ви почули мій коментар.

Але вона *не* шкодувала, що це сказала. Керіс уже її полюбив.

— Зважаючи, що я цілком тверезий, гадаю, ви в захваті супроводжувати *мене*.

Її карі очі спалахнули веселощами.

— Тверезий… але ж ви *марідринець*.

— І бевзь, як на те пішло. — Він посміхнувся їй кутиком рота. — Сподіваюся, ваш король добре вам платить.

— Недостатньо добре. — Вона кивнула на його свиту. — Якщо приєднаєтеся до своїх супутників, високосте, вас обшукають на предмет зброї, і ми вирушимо.

Керіс промовчав, поки один із солдатів, що прийшли з нею, обшукував його з голови до п'ят, стягнув чоботи й оглянув підошви; його вправність свідчила, що він робив це сотні разів і знає свою справу. Керісова свита, навпаки, пирхала й реготала впродовж усього обшуку, кидаючи зауваження, від яких Керіс скреготів зубами. Він уже збирався гаркнути на них, щоб затулили свої кляті пельки, коли один із них сказав ітіканці, яка стояла навколішки й обшукувала його:

— Ти, дівко, виглядаєш добре натренованою в цій позі.

Усі ітіканці в залі завмерли, їхній гнів відчувався навіть для йолопів із Керісової свити, чиї обличчя швидко втратили веселість.

Лайно.

Щелепа ітіканки помітно напнулася, та вона не промовила ні слова, поки не завершила обшук. Тоді різко підвелася, і її плече вцілило йолопа межи ноги так сильно, що той заволав.

Перекинувшись, він лежав на боці, лаявся й стогнав, тримаючись за пах.

Жінка повернулася до старого ітіканця й гаркнула:

— У порту є марідринський корабель, Ріне?

— Два.

— Добре. Вибери один і скажи, що вони повезуть його високість із його людьми назад до Венсії. Прохід мостом заборонено.

Керісів шлунок обірвався, жах розлився по жилах. Він знав, що так станеться. Що батько знайде якийсь спосіб порушити слово.

— Райно. — Голос старого звучав несхвально. — Принц Керіс є братом королеви Лари.

Її очі метнулися до Керіса, оглянули його з голови до п'ят.

— Його ми візьмемо. А решту ні.

Це спокушало. Так нестерпно, так страшенно спокушало прийняти її пропозицію й пройти мостом самому, але Керіс знав, що батько змусить його заплатити за таке рішення. Він завжди змушував.

— Мені прикро за його неповагу. — Підійшовши до жінки, Райни, Керіс зупинився на чемній відстані від неї. — Він дурень, але не заслуговує на смерть.

— Я вдарила його не *так* сильно. — Її голос був їдкий. — Виживе.

— Не виживе, якщо ви відішлете його назад. — Керіс стенув одним плечем. — Мій батько погано терпить ганьбу. Нещасний п'яниця помре за годину після того, як причалить, хіба що знайде сміливість стрибнути за борт у дорозі назад.

— Може, слід було подумати про наслідки, перш ніж говорити.

— Сумніваюся, що він на таку далекоглядність здатен. — Керіс зиркнув на чоловіків, які цього разу мовчали, і побачив у їхніх очах, що вони розуміють: загроза справжня. І не лише для йолопа на підлозі, а для них усіх. — Вони більше не вийдуть за межі, слово даю.

Вона довго видихнула, похитуючись на п'ятах.

— Не змушуйте мене жалкувати.

— Ми поводитимемося якнайкраще.

Навіть крізь маску він побачив, як вона закотила очі. Але махнула рукою до возів.

— Сідайте.

Свита заметушилася до подорожніх возів, вичищених, зі зручними м'якими сидіннями, запряжених парами мулів. Досить затишних, але затісних, як на Керісів смак.

— Ви не заперечуєте, якщо я піду пішки?

Райна знизала плечима.

— Як забажаєте.

Валка рушила зі скрипом, дев'ятеро добре озброєних ітіканців оточили вози, і ті виїхали зі складу під дрібний дощ. Райна йшла попереду, Керіс слідом за нею, а погляд його піднімався схилом до печерного зіву мосту. Від сірого каменю, по якому били краплі, здіймалася пара, і коли вони наблизилися, піднялися важкі сталеві ґрати, а брязкіт ланцюгів змагався з далеким гуркотом грому.

Райна підняла обличчя до неба, і дощ розбризкувався об її маску.

— Радійте, що вирішили не плисти кораблем, ваша високосте.

Керіс оглянув темний отвір, сталеві прути знизу ґрат разюче нагадували зуби.

— Чому?

— Бо надходить буря. — Тоді, взявши в одного з вартових, що чекали, світний ліхтар, вона повела Керіса в міст.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
otherwords.site/uk/books/the-inadequate-heir/